

Hirviää

Lehdessämme julkaistiin toimituksen tekemä kartta Perniön hirvionnettomuuksista. Eihän näin tarkkaa tietoa saa tienpitäjältä eikä viranomaisilta. Hyvä toimittaja!

Tiehallinnon tilastojen mukaan Suomessa ajetaan vuosittain noin 2000 hirvi- ja 2500 peurakolaria. Henkilövahinkoja koituu alle kolmessasadassa kuprussa. Kymmenisen henkeä menehtyy, kaikki hirvionnettomuuksissa.

Viimeisin tutkimus paljastaa, että jos nopeus pysyy alle kahdeksankymppin, seuraukset lievenevät radikaalisti. Tähän on monia syitä, toiset inhimillisiä ja toiset puhtaasti fysiikan lakien mukaisia. Syyt ja seuraukset eivät ole kuitenkaan kovin selkeitä. Parasta vaan uskoa!

Perniön pahimmat paikat löytyvät kantatien varrelta, mutta pienemmilläkin poluilla sietää olla tarkkana. Karttakuvasta ilmenee myös, että Perniössä ajetaan huomattavasti enemmän peurakolareita kuin Suomessa keskimäärin. Suomen luontoon kuulumattomasta tulokkaasta, valkohäntäpeurasta on tullut varsinainen riesa. No, joku voi tokaista, että autokin on yhdenlainen tulokas.

Ajelen päivittäin sata kilometriä tietä, jonka varsilla näyttää tallustelevan tavallista enemmän peuroja ja hirviä. Tykkään körötellä vähän suuremmalla autolla muttei kuitenkaan traktorilla. Umpiraudasta rakennettu rakkine tuntuu turvallisemmalta kuin idän säilykepurkkipelistä taivuteltu.

Kaksi kertaa olen joutunut törmäyskurssille pikkupeuran kanssa. Molemmista kerroista päällimmäiseksi on mieleen jäänyt hirveä mäjäys ja muistikuva, että eläin on ikään kuin lentänyt ylviistosta auton nokkaan. Pahempia vaurioita ei ole onneksi sattunut. Karvoja on jäänyt riittävästi auton peltiin, jotta poliisietä ja vakuutusäti ovat uskoneet. Uhreja ei kummallakaan kertaa löydetty.

Lehden jutusta poiketen koen Perniössä vastaanottokeskuksen eli täkäläisittäin huoltolan risteyksen tienoon erikoisen vaaralliseksi. Tunnetta korostaa, että eräs ystäväni joutui siinä aikoinaan pahaan hirvikolariin. Niillä tienoin olen myös nähnyt eniten peuroja ja hirviä.

Nostan yleensä kaasujalkaa sen verran, että nopeus laskee reilun parin kilometrin matkalla noin seitsemäänkymmeneen. Tiiraan pientareita ja penkkoja. Lähes poikkeuksetta joku porhaltaa ohi ja mulkoilee takaviistoon, että mikäs pappi se siinä oikein kuhnailee. No, kunpa tietäisivät.

Perniön teillä mylvii kymmeniä raskailla rautapötkyillä lastattuja rekkoja ja muitakin isoja autoja. Olen keksinyt teorian, että hirvet ja peurat pelkäävät raskaita ajoneuvoja. Tai itse asiassa ne tuntevat rekan aiheuttaman värinän eivätkä uskalla tulla lähelle tietä. En ole onnistunut vielä ihan aukottomasti todistamaan teoriani pätevyyttä. Hirviä osuu kuitenkin rekkojen eteen ani harvoin.

Onneksi takavuosien hirvipillihömpötys kuoli heti alkuunsa. Niistä eivät kostuneet kuin viekkaat pillipiiparit.

pajen